

de forsvinde, som forekommer mig at være høist uheldig, de forsvinde nemlig paa den beklagelige Maade, at de paagældende Embedsmænd komme til at betale af deres egen Lomme. Det var imidlertid ikke alene for at gjøre denne Bemærkning, at jeg tillod mig at tage Ordet men tillige for at gjøre en Hensigt til den ærede Justitsminister, som dette Lovforslags Behandling i det andet Thing har givet mig Anledning til. Som den ærede Minister nævnte, kan man godt forestaa, at det fra Ministerens Side er meget betænkeligt at søge at gjennemføre Forandringer i en Indstilling, der er fremkommen fra Udvalget i det andet Thing, og Ministeren har derfor ogsaa været meget resigneret i den Henseende. Det er nu ikke, fordi jeg vil søge at indvirke paa Ministeren til nu at træffe Forandringer paa et eller andet Punkt, men der har indsnegret sig en Praxis i Behandlingen af disse Sager i det andet Thing, som det forekommer mig at være paa Tide at gjøre Indsigelse imod. Det er nemlig en gjennem mange Aar fastsat Regel, som der ogsaa er blevet hentydet til baade i Betænkningen og, saavidt jeg erindrer, under Forhandlingerne i Salen i det andet Thing, at man har antaget det som en aldeles bestemt Norm for Lønningen af Fuldmægtige og Skrivere, at Fuldmægtigene altid skulde lønnes med 400 Rbd. og Skriverne med 200 Rbd. Sommetider tror jeg endogsaa, at man har knappet de sidstnævnte Personer af denhen, at Embedsmændene skulde holde Skrivere for 150 Rbd. Om det nu endogsaa har været en passende Løn for 10 Aar siden, tvivle jeg dog henstille, om man tror, at man kan faae brugelige Folk for en saadan Betaling. Mig vedkommer Sagen ikke; jeg er heldigvis ikke i det Tilfælde at skulle skaffe mig Folk paa den Maade, men det er mig uforklarlig, at man kan tro, det er muligt. Over Fuldmægtigenes Løn mener jeg ikke, at der er saa megen Grund til at klage, navnlig saalænge den første Fuldmægtig paa et Kontor har Udgang til privat Fortjeneste, men med Hensyn til den saakaldte anden Fuldmægtig og Skriverne er det mig en Gaade, hvorledes man kan faae brugbare Mennesker f. Ex. examinerede Jurister for 400 Rbd. og Skrivere for 150—200 Rbd. Det bliver mig navnlig en Gaade for de Embedsmænds Vedkommende, der ere bosatte paa Landet, og de ere ikke saa faa i Antal, og som altsaa ere nødsagede til at have deres Kontorfolk i Huset. Nu vil jeg spørge Enhver, om man, selv med den usleste Lønning for en Skriver, vil kunne holde en saadan med Kost, Logis, Lys, Varme og Løn for 200 Rbd. Det forekommer mig derfor, at det er paa Tide at henpege paa en Forandring i dette Forhold, fordi jeg tror, at det vil blive overmaade trykkende for mange af de fastlønnede Embedsmænd. Vi faae jo navnlig af den Skrivelse, den høitagtede Minister har tilstillet Folkethingets Udvalg, at der er en be-

stemt Embedsmænd, som har maattet bruge 3—400 Rbd. om Aaret af sin egen Lomme, fordi han ikke kan lønne sine Folk med den Godtgørelse, han faar, og i det Hele taget forekommer det mig, at det, at Lønne en Mand for et Arbejde, der optager hele hans Tid, med 200 Rbd. om Aaret, er uanstændigt. Dernæst har dette en anden Side, som jo er endnu værre; det gjør, at man maa tage daarlige Folk, og faar man Noget, som er brugbar, saa gaa de deres Vej, saasnart de have lært lidt. I det Hele taget kan jeg ikke negte, at den Forhandling, der har fundet Sted om denne Lov i det andet Thing, er en særdeles god Illustration til den Ytring, vi forleden Dag hørte af det ærede 2det kongevalgte Medlem (Andra).

Fallesen: Den ærede Ministers Udtalelse om Portospørgsmaalet giver mig Anledning til at fremkomme med nogle Ytringer. Ganste vist er det jo ved Lov vedtaget, at Portofriheden er ophævet, men jeg skal dog henlede Thingets Opmærksomhed paa, om det ikke vilde være det Rette, at stræbe hen til at komme tilbage fra det saaledes Vedtagne. Kunde der tænkes noget simplet end det, at man sagde til en Embedsmænd, eller rettere til en af dem, der i Postloven kaldes Statsmyndigheder: „Der har Du Dit Embedssegel, Du afgiver engang for alle en Erklæring paa Tro og Love om, at hver Gang, Du benytter det, er det kun til kongelig Tjeneste, og ikke til Din private Korrespondance; Du maa kun bruge det, naar Brevet angaar Sager, der vedrøre Statens Tjeneste.“ En saadan Erklæring een Gang for alle vilde jo være fuldstændig lige saa god som de Erklæringer, der nu hyppigen afgives. I min Embedskreds afgiver jeg saaledes saadanne Erklæringer paa Tro og Love 16 Gange aarlig; jeg udsteder 16 Gange aarlig en saadan Erklæring om, at jeg ikke vil benytte Tjenestefrinærter i min private Korrespondance. Det er virkelig en Maade, hvorpaa dette Forhold nu er ordnet, som man maa se at komme bort fra. Hvis Embedsseglet frigjorde Tjenstbrevene for den Kreds af Embedsmænd, som den ærede Justitsminister nu omtalte, vilde alle disse Spørgsmaal om, at Embedsmændene give mere eller mindre ud i Porto, falde bort. Der er vist Ingen, der vilde være en saadan Mistillid til Embedsstanden i den Retning, at man skulde tænke sig det Tilfælde indirekte, at en Embedsmænd, for at tjene det lille Beløb af 4 Rbd., skulde ville overtræde sin Embedspligt, altsaa tillige skulde ville give en privat Mand Lovformeligt Bevis imod sig for at have overtraadt den. Jeg kan slet ikke tænke mig, at der ad den Vej kan fremkomme nogen Misbrug. Den Maade, hvorpaa nu Portoens godtgøres, er en dobbelt; dels saaledes, som i det foreliggende Lovforslag, at Embedsmændene aarlig faar en vis bestemt Sum, hvoraf han skal ud-